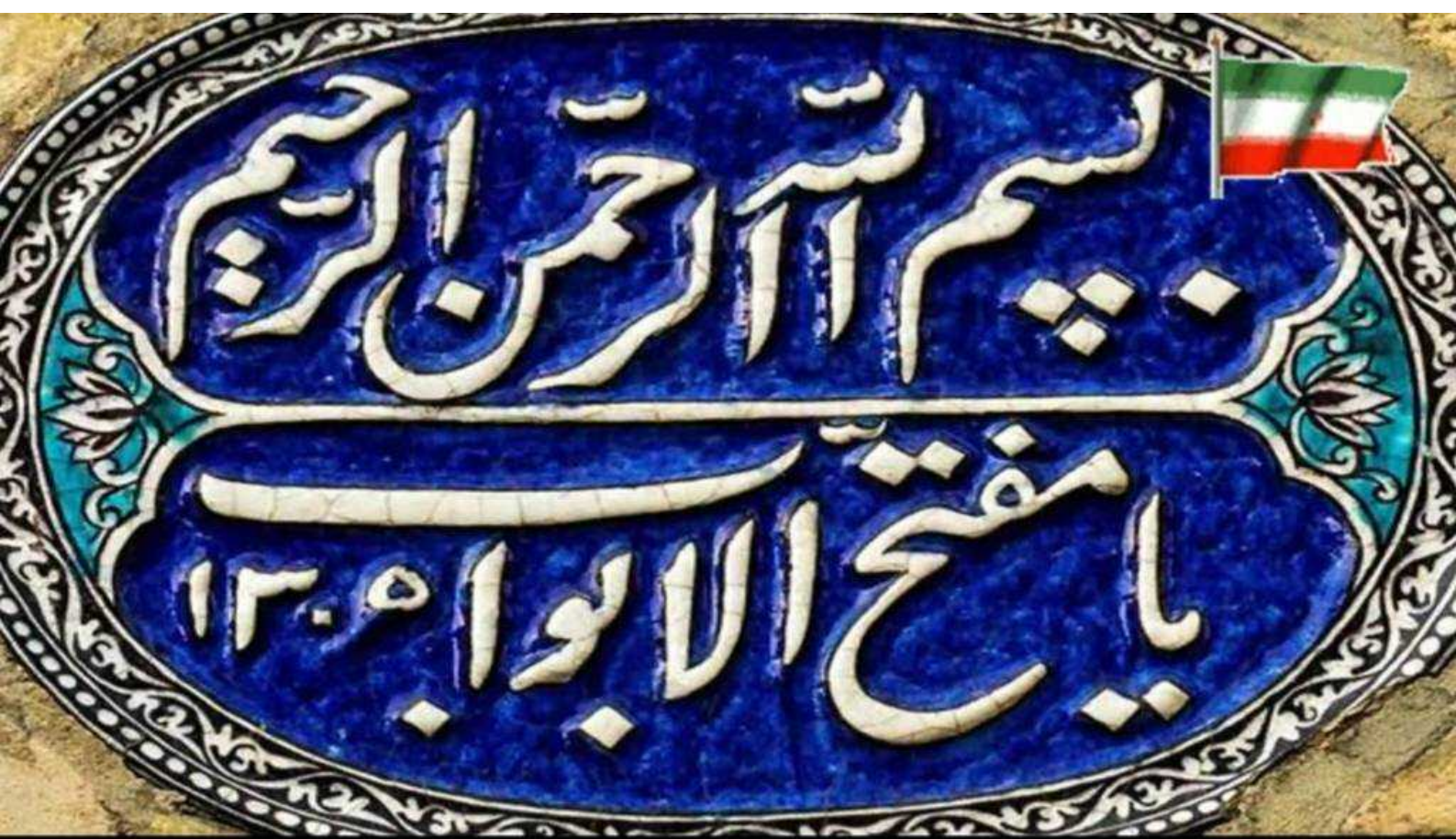

سخنان رمزآلود امام خامنه‌ای:

اگر مقاومت کردید قله ای فتح
می‌شود که از بعد از زمان رسول
خدا تا الان انجام نگرفته...

« زندگی از منظر سوره فتح:

جلسه نهم - ۶ اردیبهشت ۱۴۰۵

آیه پنجم و ششم:

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ * **إِنَّا فَتَحْنَا** لَكَ فَتْحًا مُبِينًا (١) لِيَغْفِرَ لَكَ اللَّهُ مَا تَقَدَّمَ مِنْ ذَنْبِكَ وَ مَا تَأَخَّرَ
وَيَتِمَّ نِعْمَتَهُ عَلَيْكَ وَيَهْدِيكَ صِرَاطًا مُسْتَقِيمًا (٢) وَ يَنْصُرَكَ اللَّهُ نَصْرًا عَزِيزًا (٣) هُوَ الَّذِي أَنْزَلَ السَّكِينَةَ
فِي قُلُوبِ الْمُؤْمِنِينَ لِيَزْدَادُوا إِيمَانًا مَعَ إِيمَانِهِمْ وَ لِلَّهِ جُنُودُ السَّمَاوَاتِ وَ الْأَرْضِ وَ كَانَ اللَّهُ عَلِيمًا حَكِيمًا (٤)

لِيَدْخُلَ الْمُؤْمِنِينَ وَ الْمُؤْمِنَاتِ جَنَّاتٍ تَجْرِي مِنْ تَحْتِهَا الْأَنْهَارُ خَالِدِينَ فِيهَا
وَ يُكْفَّرُ عَنْهُمْ سَيِّئَاتِهِمْ وَ كَانَ ذَلِكَ عِنْدَ اللَّهِ فَوْزًا عَظِيمًا (٥)
وَ يُعَذِّبُ الْمُنَافِقِينَ وَ الْمُنَافِقَاتِ وَ الْمَشْرِكِينَ وَ الْمُشْرِكَاتِ
الظَّالِّينَ بِاللَّهِ ظَنَّ السَّوْءِ عَلَيْهِمْ دَائِرَةُ السَّوْءِ
وَ غَضِبَ اللَّهُ عَلَيْهِمْ وَ لَعَنَهُمْ وَ أَعَدَّ لَهُمْ جَهَنَّمَ وَ سَاءَتْ مَصِيرًا (فتح/٦)

فرقِ «لِيُدْخَلَ بَا لِيُعَذِّبَ» چیست؟

« **زندگی** » انسان فقط به « **دو شکل** » امکان دارد
و همهٔ مردم باید در این « **۲ گروه** » تفکیک شوند:
یا « **عقلانه** » در « **جهتِ حقّ** » دائماً پیش بروند،
و یا « **جاهلانه** » در « **باطل** » متوقف بمانند:
لِيُحَقِّقَ الْحَقَّ وَ يُبْطِلَ الْبَاطِلَ وَلَوْ كَرِهَ الْمُجْرِمُونَ (أنفال/۸)

ذَلِكَ بِأَنَّ الَّذِينَ كَفَرُوا اتَّبَعُوا الْبَاطِلَ
وَأَنَّ الَّذِينَ آمَنُوا اتَّبَعُوا الْحَقَّ
مِنْ رَبِّهِمْ ... (محمد/۳)

چون^{۱۳} اهل کفر پیرو باطل اند و اهل ایمان، تابع مجوزهای الهی اند ...

به عبارت دیگر: همهٔ مردم باید به دو دستهٔ

« **مُقسطینِ حق** **محور** »،

و « **قاسطینِ خود** **محور** »،

تقسیم شوند و در دو حزب و دو سرا قرار گیرند:

عناوین دیگر این دو گروه:

... أَلَا إِنَّ حِزْبَ الشَّيْطَانِ هُمُ الْخَاسِرُونَ (۱۹)

... أَلَا إِنَّ حِزْبَ اللَّهِ هُمُ الْمُفْلِحُونَ (مجادله/۲۲)

لَا يَسْتَوِي أَصْحَابُ النَّارِ وَأَصْحَابُ الْجَنَّةِ

أَصْحَابُ الْجَنَّةِ هُمُ الْفَائِزُونَ (حشر/۲۰)

« نام » چه گروهی
در آیه ۵ و ۶ « نیامده » است؟

لِيُدْخِلَ الْمُؤْمِنِينَ وَالْمُؤْمِنَاتِ ... (٥)

وَيُعَذِّبَ الْمُنَافِقِينَ وَالْمُنَافِقَاتِ

وَالْمُشْرِكِينَ وَالْمُشْرِكَاتِ ... (فتح/٦)

هشدار

« مذهبی » آلوده به « منت، اذیت و ریا»، « کافر » است:
یا أَيُّهَا الَّذِينَ آمَنُوا؛ لَا تُبْطِلُوا صَدَقَاتِكُمْ بِالْمَنِّ وَالْأَذَى
كَالَّذِي يُنْفِقُ مَالَهُ رِئَاءَ النَّاسِ وَلَا يُؤْمِنُ بِاللَّهِ وَالْيَوْمِ الْآخِرِ
... وَاللَّهُ لَا يَهْدِي الْقَوْمَ الْكَافِرِينَ (بقره/۲۶۴)

ای اهل ایمان؛ صدقاتتان را با منت و آزار بی ارزش نکنید، مثل آنکه مالش را برای خودنمایی
به مردم^{۱۹} انفاق می کند و به خدا و روز آخرت ایمان ندارد. ... زیرا خدا کافرین را هدایت نمی کند.

« فتح الهی » برای تفکیکِ « مؤمنین » از « منافقین » بود:

لِيَدْخُلَ الْمُؤْمِنِينَ وَالْمُؤْمِنَاتِ ... (۵)

وَيُعَذِّبَ الْمُنَافِقِينَ وَالْمُنَافِقَاتِ

وَالْمُشْرِكِينَ وَالْمُشْرِكَاتِ ... (فتح/۶)

«**إِشْتِرَاكٍ مُنَافِقِينَ وَ مُشْرِكِينَ**» در چیست؟

« بدگمانی به آفریننده جهان »:

لِيَدْخُلَ الْمُؤْمِنِينَ وَالْمُؤْمِنَاتِ ... وَيُكَفِّرَ عَنْهُمْ سَيِّئَاتِهِمْ ... (٥)
وَيُعَذِّبُ الْمُنَافِقِينَ وَالْمُنَافِقَاتِ وَالْمُشْرِكِينَ وَالْمُشْرِكَاتِ

الظَّالِمِينَ بِاللَّهِ ... دَائِرَةُ السَّوْءِ

وَغَضِبَ اللَّهُ عَلَيْهِمْ وَلَعَنَهُمْ وَأَعَدَّ لَهُمْ جَهَنَّمَ ... (فتح/٦)

« ايمان » و « حُسنِ الظنِ به الله »،

انسان را « لایقِ بهشت » می‌کند،

و « الظَّانِّينَ بِاللَّهِ » و « دائِرَةُ السَّوْءِ »،

انسان را لایقِ « عذاب و جهنم » می‌کند.

« کافر » کیست؟

« کافر »

« مخلوقیت خود »

و « خالقیت خدا » را

« قبول ندارد و تصدیق نمی کند:

هُوَ الَّذِي خَلَقَكُمْ

فَمِنْكُمْ كَافِرٌ وَمِنْكُمْ مُؤْمِنٌ

وَاللَّهُ بِمَا تَعْمَلُونَ بَصِيرٌ (تغابن/٢)

« **کافر** » فردی (مسلمان یا غیر مسلمان) است که:

« **حق^س** » را « می پوشاند »،

و آن را به هر شکلی و تحت هر عنوانی و در هر موضوعی،

« **کتمان** » می کند:

... إِنَّ اللَّهَ لَا يُحِبُّ مَنْ كَانَ مُخْتَالًا فَخُورًا (۳۶)

الَّذِينَ يَبْخُلُونَ وَيَأْمُرُونَ النَّاسَ بِالْبُخْلِ

وَيَكْتُمُونَ مَا آتَاهُمُ اللَّهُ مِنْ فَضْلِهِ

وَأَعْتَدْنَا لِلْكَافِرِينَ عَذَابًا مُهِينًا (نساء/۳۷)

همان‌هائی که بخل می‌ورزند و مردم را به بخل می‌کشانند

و آنچه را خدا از فضلش به آنها داده پنهان می‌کنند و برای کفار عذابی خوارکننده مهیا کرده‌ایم.

«**کافر**» فردی است که «**حقیقتی**» را

به خوبی «**شناخته**» است،

اما به خاطر «**غلبه‌ی نفسانیت**» بر او،

آن را نه تنها «**أنکار**» می‌کند،

بلکه با آن «**سَرِ ستیز**» هم دارد:

وَلَمَّا جَاءَهُمْ كِتَابٌ مِّنْ عِندِ اللَّهِ مُصَدِّقٌ لِّمَا مَعَهُمْ وَكَانُوا مِن قَبْلُ يَسْتَفْتِحُونَ عَلَى الَّذِينَ كَفَرُوا

فَلَمَّا جَاءَهُمْ مَا عَرَفُوا كَفَرُوا بِهِ

فَلَعَنَهُ اللَّهُ عَلَى الْكَافِرِينَ (بقره/۸۹)

وقتی از نزد خدا کتابی مؤید آنچه نزد آنهاست برایشان آمد و از قبل منتظرش بودند تا بر کفار غالب شوند،

اما وقتی آنچه را که می‌شناختند برایشان آمد انکارش کردند،

پس لعنت خدا بر کافران باد.

« کفار»، « تعالیم الهی و احکام شرعی » را قبول ندارند:

... وَ مَنْ لَّمْ يَحْكَمْ بِمَا أَنزَلَ اللَّهُ

فَأُولَئِكَ هُمُ الْكَافِرُونَ (مائده/۴۴)

... و^۳ آنها که با آنچه خدا نازل کرده حکم نکنند همان کافرانند.

بَلِ الَّذِينَ كَفَرُوا

فِي عِزَّةٍ وَشِقَاقٍ (ص ۲)

اما خودخواهان، دنبالِ «سلطه‌گری و درگیری‌اند.»

« **کافر** » می گوید:

« می دانم که این حکم خداست اما من قبول ندارم »
« واضح ترین مثال کُفر »، « گفتار و رفتار ابلیس » است،
زیرا با اینکه او به « الهی بودن حُکم »، « یقین » داشت،
اما با عنادِ تمام سرپیچی کرد و کافر شد:

وَإِذْ قُلْنَا لِلْمَلَائِكَةِ اسْجُدُوا لِآدَمَ فَسَجَدُوا إِلَّا إِبْلِيسَ

أَبَىٰ وَاسْتَكْبَرَ وَكَانَ مِنَ الْكَافِرِينَ (بقره/۳۴)

قَالَ: مَا مَنَعَكَ أَلَّا تَسْجُدَ إِذْ أَمَرْتُكَ؟ قَالَ:

أَنَا خَيْرٌ مِنْهُ خَلَقْتَنِي مِنْ نَّارٍ وَخَلَقْتَهُ مِنْ طِينٍ (أعراف/۱۲)

فرمود: وقتی تو را به سجده أمر کردم چه چیز تو را از سجده کردن بازداشت؟
گفت: من از او بهترم زیرا مرا از آتش آفریدی و او را از گل آفریدی.

« یُکْفَر » یعنی چه؟
آیا « کُفَر » را هم می پوشاند؟

« **کفر** » یعنی:

« پوشاندن تقدّس هر ذره از ذرات عالم هستی. »

« همه عناصر آفرینش »، « تجلّی اراده الهی » اند،

پس « **پوشاندن این حقیقتِ مهم** »،

و « هتک حرمت هر چیزی »، « **کفر** » است.

پس « **كُفْر** » یعنی:

« **جَحْد** و **انكار** »:

« **ربوبيّت**، **نبوّت**، **امامت**، **شریعت** »،

و « **آیاتِ الہی** » یا « **احکامِ شرعی** ».

ظاهراً « **تکفیر** » فقط:

« رفتارهای زشتِ مؤمنان » را

با « اعمالِ شایستهٔ خودِ آنان می‌پوشاند »:

... وَ مَنْ يُؤْمِنُ بِاللَّهِ وَ يَعْمَلْ صَالِحاً **يُكْفِّرُ** عَنْهُ سَيِّئَاتِهِ ... (تغابن/۹)

يَا أَيُّهَا الَّذِينَ آمَنُوا إِن تَتَّقُوا اللَّهَ ... **يُكْفِّرُ** عَنْكُمْ سَيِّئَاتِكُمْ ... (أنفال/۲۹)

وَالَّذِينَ آمَنُوا وَعَمِلُوا الصَّالِحَاتِ ... **كُفِّرَ** عَنْهُمْ سَيِّئَاتِهِمْ ... (محمد/۲)

فرقِ « منافق با کافر با مشرک » چیست؟

« **کافر** »،

با بی‌اعتنایی به « **عقل** » خود،

« **خالق** » خود را قبول ندارد:

هُوَ الَّذِي خَلَقَكُمْ

فَمِنْكُمْ كَافِرٌ وَمِنْكُمْ مُؤْمِنٌ

وَاللَّهُ بِمَا تَعْمَلُونَ بَصِيرٌ (تغابن/٢)

يُرِيدُونَ لِيُطْفِئُوا نُورَ اللَّهِ بِأَفْوَهِهِمْ

وَاللَّهُ مُتِمُّ نُورِهِ

وَلَوْ كَرِهَ الْكَافِرُونَ (صف/٨)

اما « **منافق** »،

با بی‌اعتنایی به « **عقل** » خود،

« **رسولِ خدا** » خود را قبول ندارد:

وَمِنَ النَّاسِ مَنْ يَقُولُ:

آمَنَّا بِاللَّهِ وَبِالْيَوْمِ الْآخِرِ

وَمَا هُمْ بِمُؤْمِنِينَ (بقره ٨/٨)

يُخَادِعُونَ اللَّهَ وَالَّذِينَ آمَنُوا

وَمَا يَخْدَعُونَ إِلَّا أَنْفُسَهُمْ وَمَا يَشْعُرُونَ (٩)

فِي قُلُوبِهِمْ مَرَضٌ فَزَادَهُمُ اللَّهُ مَرَضًا

وَلَهُمْ عَذَابٌ أَلِيمٌ بِمَا كَانُوا يَكْذِبُونَ (بقره/١٠)

فَرِحَ الْمُخَلَّفُونَ بِمَقْعَدِهِمْ

خِلَافَ رَسُولِ اللَّهِ

وَكَرِهُوا أَنْ يُجَاهِدُوا بِأَمْوَالِهِمْ وَأَنْفُسِهِمْ فِي سَبِيلِ اللَّهِ

وَقَالُوا: لَا تَنْفِرُوا فِي الْحَرِّ

قُلْ نَارُ جَهَنَّمَ أَشَدُّ حَرًّا لَوْ كَانُوا يَفْقَهُونَ (توبه/٨١)

وَيَقُولُونَ طَاعَةٌ

فَإِذَا بَرَزُوا مِنْ عِنْدِكَ

بَيَّتَ طَائِفَةٌ مِنْهُمْ غَيْرَ الَّذِي تَقُولُ

وَاللَّهُ يَكْتُبُ مَا يُبَيِّتُونَ

فَأَعْرِضْ عَنْهُمْ وَتَوَكَّلْ عَلَى اللَّهِ وَكَفَى بِاللَّهِ وَكِيلًا (نساء ٨١)

إِذَا جَاءَكَ **الْمُنَافِقُونَ** قَالُوا: نَشْهَدُ إِنَّكَ لَرَسُولُ اللَّهِ

وَاللَّهُ يَعْلَمُ إِنَّكَ لَرَسُولُهُ

وَاللَّهُ يَشْهَدُ

إِنَّ الْمُنَافِقِينَ لَكَاذِبُونَ (منافقون/١)

إِذَا جَاءَكَ **الْمُنَافِقُونَ** قَالُوا: **نَشْهَدُ إِنَّكَ لَرَسُولُ اللَّهِ**

وَاللَّهُ يَعْلَمُ إِنَّكَ لَرَسُولُهُ

وَاللَّهُ يَشْهَدُ

إِنَّ الْمُنَافِقِينَ لَكَاذِبُونَ (منافقون / ١)

وجه « اشتراک » کافر و منافق چیست؟

کافران (دشمنانِ خارجی) و منافقان (بدخواهانِ داخلی)،
مثل « دو لبه قیچی » با هم « هماهنگ » هستند،
و « هدفِ مشترکِ » آنها،
« حقّ ستیزی و مبارزه با **عدالت خواهی** »،
و ایجادِ « **اختلاف، تفرقه، شکاف** » بینِ مردم است.

« شَرک » چیست؟

« شرک » یعنی:

« مؤثّر و مستقل » پنداشتنِ

هر فرد یا هر چیزی **غیر** از **خدا**.

« شرک » یعنی:

هر چیزی را « آیه و نعمتِ » الهی ندیدن

و « قدر » آن را نشناختن،

و نظرِ « مُنعم » را برایش رعایت نکردن.

شرک یعنی:

« تصدیق نکردن خالقیت خداوند یکتا »،

و در نتیجه « بی‌اعتنایی » به:

« مالکیت، ربوبیت، حاکمیت، ولایت و شریعت الهی »

و بی‌اعتنائی به: « کلام الله. »

پس « شرک »:

« ذہنیتی غیر عقلانی » است کہ

انسان را بہ « حریم شکنی »،

و « ظلم و تعدی و ردائیل » می کشاند.

« شرک » اولین « حرام الهی » است:

قُلْ: تَعَالَوْا أَتْلُ مَا حَرَّمَ رَبِّي عَلَيْكُمْ:

۱- **أَلَّا تُشْرِكُوا بِهِ شَيْئًا** ۲- **وَبِالْوَالِدَيْنِ إِحْسَانًا**

۳- **وَلَا تَقْتُلُوا أَوْلَادَكُمْ مِنْ إِمْلَاقٍ نَحْنُ نَرْزُقُكُمْ وَإِيَّاهُمْ**

۴- **وَلَا تَقْرَبُوا الْفَوَاحِشَ مَا ظَهَرَ مِنْهَا وَمَا بَطَنَ**

۵- **وَلَا تَقْتُلُوا النَّفْسَ الَّتِي حَرَّمَ اللَّهُ إِلَّا بِالْحَقِّ**

ذَلِكَ وَمَا كَانَ لَكُمْ بِهِ لَعَلَّكُمْ تَعْقِلُونَ (أنعام/ ۱۵۱)

« **شِرْک** »، آنقدر « **بد** » است که خدا و رسول و انبیاء الهی،
و حتی شیطان، از مشرکین « **متنفر** و **بیزار** » اند زیرا بدترین اند:
... **أَنَّ اللَّهَ بَرِيءٌ مِنَ الْمُشْرِكِينَ وَرَسُولُهُ** ... (توبه/۳)
... **وَإِنِّي بَرِيءٌ مِّمَّا تُشْرِكُونَ** (أنعام/۱۹) و (۷۸) ... **أَنِّي بَرِيءٌ مِّمَّا تُشْرِكُونَ** (هود/۵۴)
... **وَ مَا أَنَا مِنَ الْمُشْرِكِينَ** (أنعام/۷۹) ... **وَ مَا أَنَا مِنَ الْمُشْرِكِينَ** (یوسف/۱۰۸)
... **إِنِّي كَفَرْتُ بِمَا أَشْرَكْتُمُونِ** مِنْ قَبْلُ إِنَّ الظَّالِمِينَ لَهُمْ عَذَابٌ أَلِيمٌ (إبراهیم/۲۲)
إِنَّ الَّذِينَ كَفَرُوا مِنْ أَهْلِ الْكِتَابِ وَ الْمُشْرِكِينَ أولئک **هُمُ شَرُّ الْبَرِيَّةِ** (بینه/۶)

به این دلایل، « شرک »، « گناهی نابخشودنی » است:

إِنَّ اللَّهَ لَا يَغْفِرُ أَنْ يُشْرَكَ بِهِ

وَيَغْفِرُ مَا دُونَ ذَلِكَ لِمَنْ يَشَاءُ وَ مَنْ يُشْرِكْ بِاللَّهِ فَقَدْ ضَلَّ ضَلَالًا بَعِيدًا
(نساء/۱۱۶) (نساء/۴۸)

همانا خداوند شرک به خود را نمی‌آمرزد و غیر از آنرا برای آنکه لایق ببیند می‌بخشد
و هر که به خدا شرک ورزد یقیناً در گمراهی دوری قرار دارد.

« مشرک » کیست؟

« مشرک » از کارگزاران شیطان « اطاعت » می کند:
وَلَا تَأْكُلُوا مِمَّا لَمْ يَذْكُرْ اسْمُ اللَّهِ عَلَيْهِ وَإِنَّهُ لَفِسْقٌ
وَإِنَّ الشَّيَاطِينَ لَيُوحُونَ إِلَى أَوْلِيَائِهِمْ لِيُجَادِلُوكُمْ
وَإِنْ أَطَعْتُمُوهُمْ إِنَّكُمْ لَمُشْرِكُونَ (أنعام/ ۱۲۱)

و از هر چه مغایر با ملاکهای خداست مخورید زیرا که آن عامل فسق و نافرمانی است،
و بدانید که شیطانها به کارگزارانشان وسوسه می کنند تا با شما جدل کنند،
و اگر شما از (سبک زندگی) آنها اطاعت کنید قطعاً شما هم مشرکید.

« مشرک » افراد « مشهور و پیامبر » را « ارباب » خود می‌پندارد:
اتَّخَذُوا أَحْبَارَهُمْ وَرُهْبَانَهُمْ أَرْبَابًا مِنْ دُونِ اللَّهِ وَالْمَسِيحَ ابْنَ مَرْيَمَ
وَمَا أُمِرُوا إِلَّا لِيَعْبُدُوا إِلَهًا وَاحِدًا لَا إِلَهَ
إِلَّا هُوَ سُبْحَانَهُ عَمَّا يُشْرِكُونَ (توبه/۳۱)

آنها، دانشمندان و راهبان و مسیح پسر مریم را به جای خدا « ارباب » خود گرفتند
با آنکه نباید جز خدای یگانه را پرستند زیرا معبودی جز او نیست،
و او از آنچه « مؤثر » می‌پندارند، منزّه است.

« **مشرک** » هر « چیز بی خاصیتی » را در زندگی « **مؤثر** » می‌پندارد:

و يَعْبُدُونَ مِنْ دُونِ اللَّهِ مَا لَا يَضُرُّهُمْ وَلَا يَنْفَعُهُمْ

و يَقُولُونَ: هَؤُلَاءِ شُفَعَاؤُنَا عِنْدَ اللَّهِ

قُلْ: أَتُنَبِّئُونَ اللَّهَ بِمَا لَا يَعْلَمُ فِي السَّمَاوَاتِ وَلَا فِي الْأَرْضِ

سُبْحَانَهُ وَتَعَالَى عَمَّا يُشْرِكُونَ (یونس/۱۸)

و بجای خدا چیزهایی را می‌پرستند که زیان و سودی برایشان ندارد و می‌گویند: آنها نزد خدا شفیعان مایند بگو خدا را به آنچه در آسمان و در زمین نمی‌داند آگاه می‌کنید؟
او پاک و برتر است از آنچه با او شریک می‌سازند.

« نگاهِ مشرک » به « خداوند »، « نگاهِ اُبزاری » و موقتی است:

فَإِذَا رَكِبُوا فِي الْفُلْكِ

دَعَوْا اللَّهَ مُخْلِصِينَ لَهُ الدِّينَ

فَلَمَّا نَجَّاهُمْ إِلَى الْبَرِّ إِذَا هُمْ يُشْرِكُونَ (عنکبوت/۶۵)

وقتی بر کشتی سوار می‌شوند خدا را پاکدلانه می‌خوانند اما وقتی ما
آنها را به خشکی می‌رسانیم و نجاتشان می‌دهیم باز شرک می‌ورزند.

« مشرکین »، « قدر دان لطف الهی » نیستند:
وَإِذَا مَسَّ النَّاسَ ضُرٌّ دَعَوْا رَبَّهُمْ مُنِيبِينَ إِلَيْهِ
ثُمَّ إِذَا أَذَاقَهُمْ مِنْهُ رَحْمَةً
إِذَا فَرِيقٌ مِنْهُمْ بِرَبِّهِمْ يَشْرِكُونَ (روم/۳۳)

وقتی به مردم زیان می رسد خدایشان را با توجه و انابه می خوانند،
اما اگر رحمتی به آنها بچشاند باز به خدایشان « شرک » می ورزند.

مشرک، « آخرت » و « نقش اجتماعی » خود را باور ندارد:

وَوَيْلٌ لِّلْمُشْرِكِينَ (۶)

الَّذِينَ: } ۱- لَا يُؤْتُونَ الزَّكَاةَ
۲- وَهُمْ بِالْآخِرَةِ هُمْ كَافِرُونَ. (فصلت/۷)

وای بر مشرکان آنها که زکات نمی‌دهند و آخرت را انکار می‌کنند.

يَا أَيُّهَا الَّذِينَ آمَنُوا

إِنَّمَا الْمُشْرِكُونَ نَجَسٌ

فَلَا يَقْرَبُوا الْمَسْجِدَ الْحَرَامَ بَعْدَ عَامِهِمْ هَذَا وَ إِنْ خِفْتُمْ عَيْلَهُ
فَسَوْفَ يُغْنِيَكُمْ اللَّهُ مِنْ فَضْلِهِ إِنْ شَاءَ إِنَّ اللَّهَ عَلِيمٌ حَكِيمٌ (توبه/۲۸)

ای اهل ایمان، ظاهر و باطن مشرکان پلیدست پس نباید از سال بعد به مسجدالحرام نزدیک شوند،
و اگر از فقر بیمناکید، به زودی شما را اگر شما را لایق ببیند با فضلش بی نیازتان می کند،
زیرا خدا دانای حکیم است

چون « **مُشْرِك** »،

« احکام شرعی » را رعایت نمی‌کند،

پس هم « **ظاهر** » او « **پلید** » است،

و هم « **باطن و ذهن** » او « **پلید** » است:

يَا أَيُّهَا الَّذِينَ آمَنُوا

إِنَّمَا الْمُشْرِكُونَ نَجَسٌ

فَلَا يَقْرَبُوا الْمَسْجِدَ الْحَرَامَ بَعْدَ عَامِهِمْ هَذَا وَ إِنْ خِفْتُمْ عَيْلَهُ
فَسَوْفَ يُغْنِيَكُمْ اللَّهُ مِنْ فَضْلِهِ إِنْ شَاءَ إِنَّ اللَّهَ عَلِيمٌ حَكِيمٌ (توبه/۲۸)

ای اهل ایمان، ظاهر و باطن مشرکان پلیدست پس نباید از سال بعد به مسجدالحرام نزدیک شوند،
و اگر از فقر بیمناکید، به زودی شما را اگر شما را لایق ببیند با فضلش بی نیازتان می کند،
زیرا خدا دانای حکیم است

« مشرک » منکرِ اختیار است:

مشرکین با « توهم جبر » از خود « سلبِ اختیار » می کنند:

سَيَقُولُ الَّذِينَ أَشْرَكُوا:

لَوْ شَاءَ اللَّهُ مَا أَشْرَكْنَا وَلَا آبَاؤُنَا (أنعام/۱۴۸)

آنها که شرک ورزیدند خواهند گفت:

اگر خدا می خواست ما و پدرانمان شرک نمی آوردیم

« مشرک » به جای « شُکر »، « شرک » می‌ورزد:

قُلْ: مَنْ يُنَجِّيكُمْ مِنْ ظُلُمَاتِ الْبَرِّ وَالْبَحْرِ تَدْعُونَهُ تَضَرُّعًا وَخُفْيَةً

لَئِنْ أَنْجَانَا مِنْ هَذِهِ لَنَكُونَنَّ مِنَ الشَّاكِرِينَ (۶۳)

قُلْ: اللَّهُ يُنَجِّيكُمْ }
وَمِنْهَا
ثُمَّ أَنْتُمْ تُشْرِكُونَ }
(أنعام/۶۴)

« مشرک » مانع « حاکمیت دین » در جهان است:

هُوَ الَّذِي أَرْسَلَ رَسُولَهُ بِالْهُدَىٰ وَدِينِ الْحَقِّ

لِيُظْهِرَهُ عَلَى الدِّينِ كُلِّهِ

وَلَوْ كَرِهَ الْمُشْرِكُونَ (صف/۹) (توبه/۳۳)

اوست که سفیرش را با هدایت و آیین درست مأمور کرد

تا آن را بر تمام دین ظاهر گرداند هر چند مشرکان إکراه داشته باشند.

« مشرک » کار گزارِ « صهیونیست ها » است:

لَتَجِدَنَّ أَشَدَّ النَّاسِ عَدَاوَةً لِّلَّذِينَ آمَنُوا

الْيَهُودَ وَالَّذِينَ أَشْرَكُوا ... (مائده/۸۲)

همانا یهودیان و آنها که شرک ورزیده اند را
« دشمن ترین مردم » به مؤمنان می یابی،...

«مشرک» همسرش را هم به «آتش» می خواند:

وَلَا تُنْكِحُوا الْمُشْرِكَاتِ حَتَّى يُؤْمِنَ ۚ وَلَآئِمَةٌ مُؤْمِنَةٌ خَيْرٌ مِّنْ مُّشْرِكَةٍ ۚ وَلَوْ أَعْجَبَتْكُمْ

وَلَا تُنْكِحُوا الْمُشْرِكِينَ حَتَّى يُؤْمِنُوا ۚ وَلَعَبْدٌ مُّؤْمِنٌ خَيْرٌ مِّنْ مُّشْرِكٍ ۚ وَلَوْ أَعْجَبَكُمْ

أُولَئِكَ يَدْعُونَ إِلَى النَّارِ

وَاللَّهُ يَدْعُوا إِلَى الْجَنَّةِ وَالْمَغْفِرَةِ بِإِذْنِهِ وَبَيِّنَ آيَاتِهِ لِلنَّاسِ لَعَلَّهُمْ يَتَذَكَّرُونَ (بقره/۲۲۱)

« شرک »
با چه عملی « برابر » است؟

الرَّانِ لَا يَنْكِحُ إِلَّا زَانِيَةً أَوْ مُشْرِكَةً
وَالزَّانِيَةُ لَا يَنْكِحُهَا إِلَّا زَانٍ أَوْ مُشْرِكٌ
وَحُرْمٌ ذَلِكَ عَلَى الْمُؤْمِنِينَ (نور/۳)

مرد زناکار جز با زن زناکار یا مشرک ازدواج نکند

و زن زناکار جز با مرد زناکار یا مشرک ازدواج نکند و بر مؤمنان این (ازواج) حرام است.

همه عبادات فردی و جمعی،
و همه حیات و مرگ انسان،
باید «موحدانه» و از «شرک» مُبرّا باشد:

قُلْ إِنَّ صَلَاتِي وَنُسُكِي وَمَحْيَايَ وَمَمَاتِي

لِلَّهِ رَبِّ الْعَالَمِينَ (۱۶۲)

لَا شَرِيكَ لَهُ وَبِذَلِكَ أُمِرْتُ وَأَنَا أَوَّلُ الْمُسْلِمِينَ

(انعام/۱۶۳)

بگو: عبادت فردی و جمعیم و زندگی و مرگم برای خدای زمامدارِ جهانیان است
او هیچ شریکی ندارد و بر این (کار) مأمور شده‌ام و من اولین تسلیم شدگانم.

پس « مناسکِ حَجّی » که

« خالی از برائت از مشرکین » باشد،

و عاملِ « همبستگی » اُمتِ اسلام نباشد،

هیچ « ارزشی » ندارد.

« شرک »، « همه زحماتِ » انسان را « نابود » می کند:

وَلَقَدْ أَوْحَىٰ إِلَيْكَ وَإِلَى الَّذِينَ مِن قَبْلِكَ

لَئِنْ أَشْرَكْتَ لَيَحْبَطَنَّ عَمَلُكَ وَلَتَكُونَنَّ مِنَ الْخَاسِرِينَ (۶۵)

بَلِ اللَّهَ فَاعْبُدْ وَكُنْ مِنَ الشَّاكِرِينَ (زمر/۶۶)

و قطعاً به تو و آنها که قبل از تو بودند وحی شد که اگر شرک بورزی حتماً کردارت تباه و از زیانکارانی * بلکه خدا را بندگی کن و از شاکرین باش.

ذَلِكَ هُدَى اللَّهِ (پس اتمام حجت شدہ)

يَهْدِي بِهِ مَنْ يَشَاءُ مِنْ عِبَادِهِ

وَلَوْ أَشْرَكُوا

لَحَبِطَ عَنْهُمْ مَا كَانُوا يَعْمَلُونَ (أنعام/۸۸)

... إِنَّهُ مَنْ يُشْرِكْ بِاللَّهِ
فَقَدْ حَرَّمَ اللَّهُ عَلَيْهِ الْجَنَّةَ

وَمَا أَوَاهُ النَّارُ وَمَا لِلظَّالِمِينَ مِنْ أَنْصَارٍ (مائده/۷۲)

... هر که به خدا شرک ورزد، خدا بهشت را بر او حرام ساخته
و جایگاهش آتش است و برای ستمکاران یاورانی نیست.

... وَ مَنْ يُشْرِكْ بِاللَّهِ

فَكَأَنَّمَا **خَرَّ** مِنَ السَّمَاءِ فَتَخْطَفُهُ الطَّيْرُ

أَوْ تَهْوِي بِهِ **الرِّيحُ** فِي مَكَانٍ **سَحِيقٍ** (حج/۳۱)

... و هر که به خدا شرک ورزد انگار که از آسمان فرو افتاده
و مرغان شکاری او را ربوده‌اند یا باد او را به جایی دور افکنده است.

« **سَيِّئَه** » یعنی چیست؟

چه فرقی با « **خَطِيئَه** » دارد؟

خدایا:

ما را به چنان « معرفت » و « ایمانی » برسان،

که از « نفاق » و « شرک » مبرا باشیم،

و « موحّدانه »

در « ظهورِ آخرین حجت تو » سهیم باشیم.